

ידיעות אחרונות

התיאטרון הישראלי ממעט לעסוק בקלאסיקה בכלל ובקלאסיקה גרמנית בפרט. על כן יש לשבח את יוצרי ההצגה "מרי סטיוארט" בתיאטרון תמונע על עצם היווד מה להעלות הצגה המבוססת על המחזה החשוב הזה של פרידריך שילר. המחזה עצמו מבוסס על הסיפור ההיסטורי של המאבק הגדול בין אליזבת, מלכת אנגליה במאה ה-16, ליריבתה הקתולית מרי סטיוארט, מלכת סקוטלנד.

זהו מחזה ארוך ורב דמויות, אך הבמאי והמעבד, עירא אבנרי, הצליח לתמצת את העלילה הסבוכה כך שתתאים ללהקה מצומצמת של שישה שחקנים, שחלקם מבצעים תפקידים כפולים. סגנון העיצוב מודרני, מקורי ומגרה: אבנרי העמיד את הדרמה על במה פתוחה, כשהאביזר המרכזי הוא אמבטיה גדולה התלויה באוויר והמשמשת ככלאה של מרי. מחמאות מגיעות גם למתרגם, יותם בנשלום, שהצליח להעביר את הטקסט הפיוטי לעברית מודרנית וקולחת מבלי לוותר על המשקל השירי.

יחד עם זאת לא הכל מושלם כאן. ההחלטה ללוות את ההצגה באוסף שירי פופ אנגליים משנות השישים תמוהה, וגם הביצוע לא אחיד. רוב השחקנים הגברים עושים מלאכתם נאמנה, אך הרעיון לפיו אלה המשחקים בשני תפקידים מראים את שינוי הדמות על ידי החלפת הנעליים – מאולץ למדי. שירי גולן ברמות אליזבת עושה תפקיד מרשים ביותר, מעבירה היטב את הקונפליקטים העמוקים של הדמות ומוכיחה כאן שהיא באמת שחקנית בשלה הראויה לתפקידים הרואיים גדולים מהחיים. לעור מתה מיכל ויינברג בתפקיד מרי קצת יותר חלשה. היא מגישה את הטקסטים שלה בשליטה ובאיפוק אציליים, אך אין בה אותה יצריות רומנטית שהדמות דורשת.

לסיכום, זו הצגה שיש בה הרבה רגעים חזקים, אך היא מתקשה להמחיש עד הסוף את הטרגדיה הפוליטית הגדולה ששילר כתב. ובכל זאת מדובר בהפקה ראויה ואפילו חשובה, כי היא מסמנת לנו את מה שהתיאטרון הרפואי טוארי שלנו שכח מזמן: קלאסיקה זה לא רק שייקספיר.

• מחה, 14:00 ו-20:30, תיאטרון תמונע, תל אביב

הצגה / שי בר יעקב
"מרי סטיוארט"

משתגעים על מרי

"מרי סטיוארט" מזכירה לנו משהו שהתיאטרון הרפרטוארי שלנו שכח מזמן: קלאסיקה זה לא רק שייקספיר

